

Пахне воском і хлібом

Ігор Павлюк

Пахне воском і хлібом зелена стара земля.
Жовтий цвіт в біле листя, як птахи торішні, капле.
Коні вірять у Бога, а люди у короля,
В повний Місяць, в який звжиріла козацька шабля.

Вмерла свічка, натомлена радістю голих днів.
Все прощає собі й більш не хоче у вирій пташка.
Людський син — бідний тесля — відрікся своєї рідні...
Бо весна...
Перед дзеркалом плаче юна, як сніг, монашка.

А комусь уже років — як тої води вгорі.
І до тіла мого сорочка твоя все ближче...
Та чим довше живемо, тим швидше минає рік
І тим тонше той голос всередині мене кличе.

Стану тихим і світлим — ну зовсім Чумацький Шлях.
Йду молитись деревам —
Вони ж бо такі хрестаті...
Вишиванка на грудях порвана.
Вітчизна моя — Земля?
Чи галактика наша?
Душа?
Чи лелеча дідівська хата?

Благородною бідністю віє від рідних гнізд.
Руки спільних жінок красивіші за їхні лиця.
В снах приходять до мене ті, кому не говорять ні,
І питають про те, що нікому уже не сниться.

Порох зоряних війн — опадає тремтливий сніг.
З тридцять третього року курличуть голодні діти.
Бог свободу давав.
Чорт до себе тягнув, як міг.
Ми любилися важко й не знали, куди подітись.

Кому більше дано —

З того більше питає міф,
І тумани гніді, і горілка, від мене п'яна.
Пахне воском і хлібом в планетній оцій тюрмі.
І хапає за вії печаль первозданна.